

gjøre Embedsmandenes fulde Berettigelse til at træde op som Folkerepræsentanter, naar de af Folket selv kaares til at være det. — Jeg skal slutte med at sige, at det ærede Folkething har det i sin Magt at afgjøre, om den store Masse af Færinger fremdeles skal favne den Valgret; som de i dette Dieblit ikke have, eller om der skal finde en saadan Forandring i Sammensætningen af Lagthinget et Sted, som Færperne selv gjentagne Gange have ønsket. Sagen vil for denne Sæſſion være afgjort med den Afstemning, som nu skal finde Sted i Folkethinget, men dette skal ogsaa vide, at det bliver paa dets Ansvar, naar disse fjerne Der, trods deres Repræsentations gjentagne Ønske, og trods deres valgte Repræsentanters dermed overensstemmende Begjæringer, ikke nu faae en saadan Forandring i deres Repræsentation, som de selv anse for hensigtsmæssig.

Formanden: Den høitærede Justitsminister vil vistnok være enig med mig i, at Forhandlingen vil lide, hvis den ene Deltager betegner de Ansøufker, der komme fra den anden Deltager, som beroende paa Uforſtand og Uhyndighed.

Berg: Jeg refererede noget af en Skrivelse fra Færperne, som det lod til, at den meget ærede Minister sølte sig ilde berørt ved Han henſtillede til Thinget, om det ikke var meget lidet konſtitutionelt ſaaledes at opløſe enkelte Brudstykker af en Skrivelse uden endogsaa at nævne Forfatteren. Jeg skal ſige den meget ærede Minister, at jeg har lært det af den kongelige Regjering, af den ærede Ministers Kollega. Den meget ærede Finanzminister sluttede nemlig igaar Debatten om en meget vigtig Sag med at opløſe et lille Citat af en Skrivelse, der ikke gik ud paa Mindre, end at det ſaae ud til, at den Mand, der havde affattet Skrivelsen, holdt hele Sverigs Skjebne i Nutid og Fremtid i ſin Haand, uden at den meget ærede Minister ſagde, hvem der havde affattet denne Skrivelse, som han anførte til Forſvar for ſin Stilling. Skulde det, jeg har gjort, være meget lidet konſtitutionelt, maa den meget ærede Justitsminister alſaa undſkyldte mig; jeg er kun gaaet i Regjeringens Fodspor i ſaa Henſeende, og det vide vi jo Alleſammen, at den ærede Regjering er meget konſtitutionel. Den meget ærede Justitsminister omtalte et enkelt af de Forſlag, ſom jeg i Foræning med et æret Medlem har ſtillet, idet han bemærkede, at han ikke ſaae nogen Grund til, at Lagthingets Medlemmer ſkulde kun vælges paa 4 Aar. Ja, vi have der henviſt til Mindretallets Begjæring, det er ganſke viſt, men vi troede ogsaa at kunne henviſe til Mindretallets Grunde. Hvorfor ſkal man, naar man gjør en Forandring, ikke ogsaa billige, at der paa Steder, hvor Naturhindringer ofte kunne gjøre, at man ikke kan være aldeles ſikker paa Valgenes fri Udørelſe, gives

ſeilighed til efter 4 Aars Forløb at gjøre Valgene om, naar det viſer ſig, at man ikke har været heldig med de foregaaende Valg. Der er anført gode Grunde til her hos os at have en lignende Beſtemmelse, men fordi det nu ikke er ſtet her, kan denne Betragtning dog godt have Gylbighed for Færperne. Den ærede Minister mente, at et Forſlag om Forandring i Valgretten, ſom gjentagne Gange har vundet meget ſtort Flertal her i denne Sal, endda kun hørte til Sdeernes Rige, men det forekommer mig dog, at en gjennem flere Sæſſioner gjentagen Beſlutning af Folkethinget er noget Virkeligt. Jeg ſkal indrømme den ærede Minister, at han behøver ikke at lægge megen Vægt paa, hvad Folkethinget beſluttes, men noget Virkeligt synes jeg dog, der ligger i en ſaadan Beſlutning, og rent ud til Sdeernes Rige hører den ikke længere. Naar nu den ærede Minister mener, at vi her ville gjøre Færperne til „Prøveklub“ for ſaadanne Projekter, ſom han kaldte det, ſaadanne nymodens Sdeer — eller for at bruge et tidligere Udtryk — ſaadanne radikale Theorier, ſom man her har været ſaa ufornuftig ſidſte Gang at ſætte ind Loven, ſaa vil jeg dog gjøre opmærksom paa, at vi i den Henſeende jo ikke gjøre Andet, end hvad en af hans ærede Kolleger ſelv gjorde iſſor. Hans Kollega, den forhenværende Justitsminister, forelagde jo nemlig iſſor et Forſlag om Sogneraadens Sammenſætning paa Færperne, og denne Sammenſætning var bygget paa almindelig Valgret. Almindelig Valgret til Sogneraadene have vi jo ikke hernebe, men hvorfor vilde da Justitsministeren iſſor foregaa os med det ſlette Exempel at betro Sogneraadsinstitutionen paa Færperne til den almindelige Valgret, uagtet vi, ſom ſagt, ikke hernebe kjende noget til denne paa dette Punkt; hvorfor da gjøre hine fjerne Bilande til „Prøveklub“ for „radikale Theoriers“ Gjennemførelſe, for diſſe „Sdeer“, for diſſe „Projekter“. Vi ſige kun: Det maa han have gjort eſter et meget omhyggeligt Overlæg og eſter at være kommen til den Overbeviſning, at det blev anvendt paa et Sted, hvor det ikke gjorde nogen Skade. Det lader ogsaa til, at man deroppe i Almindelighed har beſundtet ſig vel der- ved, men er det ſaa ikke naturligt, at den Side, ſom f. Ex. jeg holder med, ikke ønsker at faae det engang Opnaaede fordærvet, ved at man der- eſter gaar hen og ſkaber et meget ariſtokratiſk Amtsraad. Derved vilde man jo nemlig ſtaa vor Beſlutning iſſor ihjel og tage bort den Beſignelſe, ſom vi iſſor ſendte op til Færperne. Vi ſige alſaa: Da man deroppe synes godt om den almindelige Valgret til Sogneraadene og derfor ogsaa maa ønske den bibeholdt, hvor der er Tale om Amtsraadet, ſaa tro vi, at det er lige ſaa rigtigt at følge det ſamme Spor, ſom Justitsministeriet anviste iſſor, alſaa gjøre diſſe „fjerne Bilande“ til „Prøveklub“ for diſſe „Projekter“, idet vi betro dem et Amtsraad, valgt